

ulykkelige Grundejerbanks Bestyrelse, fordi Direktøren og hans Venner ere meget pæne Mennesker. Den Ytring vil maaske falde Hr. Olaf Hansen ind: Havde vi været saa heldige at være f. Eks. Landmandsbankens Svigersøn — man skal jo være forsigtig ikke alene i Valget af sine Forældre, vide De —, havde vi rimeligvis ikke været nede i Bunden som Folk, der havde mistet al Tillid, men havde maaske siddet i en smuk ophøjet Stilling blandt de garanterende Banker.

Medens Bankkomiteen sikkert ikke vil lide Tab paa Grundejersbanken, vil Tabet paa Detailhandlerbanken blive saa meget des større. Af mange Grunde mener jeg, at Tabene ville ramme her.

Atter denne Bank er en Prokuratorbank som saa mange af de yngre Banker, hvor Sagførerkontorets Dør er til den ene Side og Bankens Dør til den anden, saa at der ogsaa her findes denne Sammenblanding af modstridende Interesser — Sagfører kontra Bankdirektør —, som der overhovedet er i denne Tid over hele Landet, baade i Banker og Sparekasser. Detailhandlerbankens Kapital er 12 Mill. Kr. Ogsaa her mener jeg, der foreligger urigtigt Regnskab. Denne Banks største Fejl er, at den, som begyndte med at være Detailhandlerbank og tjene Detailisternes Behov, ikke holdt sig hertil. Det er jo ikke en passende Beskæftigelse for en Mand som Direktør H. P. Hansen, der er født til noget højere. Er man født til noget højere, regner man med Millioner. I denne Bank skete der noget lignende som i Alberti-Affæren; den spekulerede ikke i Guldmineaktier, men i amerikanske Jernbaneaktier, som stod i en Kurs af 15, og hvor 3—4 pCt.'s Forhøjelse eller Nedgang betyder en Gevinst eller et Tab af indtil 33 pCt.

Lad mig gøre den Bemærkning her — det vil nemlig kaste et Strejfflys ogsaa over Albertis Spekulationer —, at Grunden til, at Guldmineaktier og for Resten ogsaa mange amerikanske Jernbaneaktier ere saa farlige, er for det første det, at de ere emitterede — det gælder f. Eks. afrikanske Mineaktier — af omtrent de mest forbryderiske Konsortier, vi have i Verden, og det vil sige en hel Del. Den anden Grund er den, at disse Mineselskaber eller Jernbaneselskaber skaffe sig Kapital paa 3 Maader: for det første ved Prioritetslaan, for det andet ved Udstedelse af Préférenceaktier, for det tredje udsteder man noget, som slet ikke har Basis i Værdier, og som hedder ordinære Stamaktier; de

have ingen reel Værdi, naar de skulle udløses, men de faa en vis Andel i Udbyttet, naar det er gaaet godt, somme-tider endog en meget stor Andel. De noteres ofte i 10 pCt., men kommer der et Aar 2—3 pCt.s Udbytte, ser det helt fint ud. Følgen er, at de kunne stige 5—10 pCt., ja mere, eller falde lige saa meget. Men da det Punkt, Prisen svinger om, ligger saa lavt, ville De forstaa, at et Sving paa faa Procent kan betyde et Tab paa 50 pCt. eller mere.

En anden Ting er, at denne Bank blev en Byggebank. Jeg tillod mig i Gaar at omtale uden dog at nævne dem ved Navn forskellige Byggesagførere, som vare knyttede til denne Bank, paa hvilken der er et samlet Tab af 9—10 Mill. Kr. Deraf falde de 4 Mill. formentlig paa Valdemar Nielsen; der er et Par Mill., som allerede ere afgjorte gennem Fallering af vedkommende Sagfører-Firmaer. Men foruden disse Byggesagfører-Firmaer er der andre Firmaer, som have været interesserede i denne Bank og have laant paa en Maade, jeg ikke kan forstaa. Jeg vil ganske roligt nævne et Par Navne, fordi det vil vække Forundring, at de findes her. Det er Rudolph Levig og Siegismund Levin, to Firmaer, paa hvilke Banken formentlig taber tilsammen 1,700,000 Kr. Jeg skal nævne det, fordi jeg ikke havde ventet at finde de Herrer i denne Bank, men i en anden. Jeg antager, at Tabet for Banken i alt vil blive 14 Mill. Kr.

Hvor ejendommelige Forholdene ere i denne Bank, viser sig blandt andet deri, at den Vekselerer, med hvem Bankens Likvidationskomité nu har haft Proces, og som gjorde Aktieopkøb for Direktør H. P. Hansen, samtidig var Selskabets Revisor. Det er en effektiv, kritisk Revision.

Som De maaske vide, var der en Generalforsamling, hvor jeg optraadte paa en Vens Vegne, som paa Detailhandlerbankens Aktier havde tabt hele sin Formue, 20,000 Kr. Han havde bedt mig om at se, hvad der kunde gøres. Der blev gjort mig Tilbud fra hele Forsamlingen, og det betød in casu, at jeg kunde blive valgt enstemmigt, fordi Bankkomiteens Repræsentanter vilde være saa venlige at stemme paa mig. De maa huske, at Bankkomiteen eller dens Venner var født Flertal. Men jeg nægtede at gaa ind, fordi jeg saa, at Aktionærernes Sag var haabløs. At gaa ind i en Stilling, tilmed en lønnet Stilling, for Interesser, som ere haabløse, kan jeg ikke godt gøre som Rigsdagsmand og vil heller ikke gøre.